

MINISTERIET FOR FLYGTNINGE
INDVANDRERE OG INTEGRATION

Dato: 12. december 2007
Kontor: Erhvervs- og Familie-
sammenføringskonto-
ret
J.nr.: 2007/4111-300
Sagsbeh.: AWR
Fil-navn: Besvarelse

Besvarelse af udvalgsspørgsmål nr. 2 stillet af Udvalget for Udlændinge- og Integrationspolitik til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration den 29. november 2007 efter ønske fra folketingsmedlem Lise von Seelen (S).

Spørgsmål:

”Ministeren bedes redegøre, for hvilken dokumentation og hvilke udredninger der skal foreligge, før der gives afslag på ansøgning om familiesammenføring med begrundelsen, at ægteskabet betragtes som tvangsægteskab.

Som eksempel på problematikken vedlægges en artikel om et tyrkisk ægtepar, der ikke berøres af 24-års-reglen, og som søger om familiesammenføring og får afslag med begrundelsen, at ægteskabet vurderes som værende et tvangsægteskab. Den unge mands arbejdsplads er totalt uforstående over denne vurdering – et synspunkt som deles af den unge kvindes tilknyttede danske professionelle integrationsmedarbejdere.”

Svar:

Det følger af udlændingelovens § 9, stk. 8, at opholdstilladelse efter stk. 1, nr. 1, ikke kan gives, medmindre ganske særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, afgørende taler derfor, såfremt det må anses for tvivlsomt, om ægteskabet er indgået eller samlivsforholdet er etableret efter begge parter eget ønske. Er ægteskabet indgået eller er samlivsforholdet etableret mellem nærtbeslægtede eller i øvrigt nærmere beslægtede, anses det, medmindre særlige grunde, herunder hensynet til familiens enhed, taler derimod, for tvivlsomt, om ægteskabet er indgået eller samlivsforholdet er etableret efter begge parter eget ønske.”

Bestemmelsen i § 9, stk. 8, 2. pkt., blev indført ved lov nr. 1204 af 27. december 2003. Bestemmelsen er en formodningsregel, hvorefter der som udgangspunkt foreligger et ægteskab, der ikke anses for etableret efter begge parter ønske, hvis parret er nærtbeslægtede.

Af lovbemærkningerne til bestemmelsen i § 9, stk. 8, 2. pkt., (lovforslag nr. L 6 af 8. oktober 2003), fremgår det blandt andet:

”På den baggrund foreslår regeringen, at der indføres en formodningsregel, som indebærer, at det, såfremt et ægteskab er indgået eller et samlivsforhold er etableret mellem nærtbeslægtede eller i øvrigt nærmere beslægtede, medmindre særlige grunde taler derimod, anses for tvivlsomt, om ægteskabet er indgået eller samlivsforholdet er etableret efter begge parterens eget ønske. Der vil herefter som udgangspunkt blive meddelt afslag på ægtefællesammenføring.

Kan parterne godtgøre over for udlændingemyndighederne, at ægteskabet er indgået eller samlivsforholdet etableret efter eget ønske, vil der dog ikke blive meddelt afslag på ægtefællesammenføring af denne grund.

Formålet med forslaget er at hjælpe de unge, der er i fare for – mod deres eget ønske – at blive tvunget eller presset ind i et ægteskab med en nærtbeslægtet eller med en i øvrigt nærmere beslægtet.

De pågældende vil således ikke længere være nødsaget til at oplyse over for udlændingemyndighederne, at der er tale om et tvangsægteskab eller tvangslignende ægteskab, men kan nøjes med at oplyse, at der er tale om et ægteskab med en nærtbeslægtet eller med en i øvrigt nærmere beslægtet. Herved frigøres de unge i nogen grad for den frygt for repressalier fra familiens side, der ellers kan afholde dem fra at oplyse udlændingemyndighederne om, at der er tale om et tvangsægteskab eller tvangslignende ægteskab.”

Om begrebet nærtbeslægtede fremgår det:

”Det foreslås, at gruppen af personer, der i relation til § 9, stk. 8, 2. pkt., skal anses som nærtbeslægtede eller i øvrigt nærmere beslægtede, omfatter slægtninge i ægtefællernes eller samlevernes bedsteforældres ret op- og nedstigende linje og bedsteforældres søskendes ret op- og nedstigende linje.

Gruppen omfatter bl.a. bedsteforældrenes børn (onkler og tanter), bedsteforældrenes børnebørn (fætre og kusiner) og bedsteforældrenes oldebørn (fætters og kusiners børn). Gruppen omfatter endvidere bl.a. bedsteforældrenes søskendes børn (forældres fætre og kusiner) og bedsteforældrenes søskendes børnebørn (forældres fætters og kusiners børn (næstsøskendebørn)).”

Om sagens oplysning fremgår det:

”Ved vurderingen af, om ægtefællerne eller samleverne er nærtbeslægtede eller i øvrigt nærmere beslægtede, skal udlændingemyndighederne først og fremmest lægge parternes egne oplysninger til grund. Parterne skal således i forbindelse med ansøgningen om ægtefællesammenføring hver i sær oplyse, hvorvidt de er beslægtede og i givet fald, hvordan de er beslægtede. Oplyser begge ægtefæller eller samlevere i den forbindelse, at de ikke er beslægtede, skal de pågældende underskrive en tro- og loveerklæring herom.

Foreligger der i en sådan situation ikke omstændigheder, som for udlændingemyndighederne peger i retning af, at de pågældende er nært beslægtede eller i øvrigt nærmere beslægtede, foretager udlændingemyndighederne normalt ikke yderligere i relation til undersøgelse heraf.

Peger sagens omstændigheder derimod i retning af, at der kan være tale om et ægteskab eller samlivsforhold mellem nærtbeslægtede eller i øvrigt nærmere beslægtede, skal udlændingemyndighederne foretage en nærmere undersøgelse heraf. Sådanne omstændigheder kan f.eks. være oplysninger fra

parterne selv om de pågældendes familier eller oplysninger fra andre – herunder parternes familiemedlemmer – om slægtskabsforholdet.

Undersøgelsen sker i første omgang ved, at begge ægtefæller eller samlevere anmodes om hver især at udfylde et stamtræ med oplysninger om navn, fødedato, civilstand m.v. vedrørende de pågældendes familier. De udfyldte stamtræer vil herefter blive sammenlignet. Udlændingemyndighederne vil endvidere kunne anmode danske repræsentationer i ansøgerens hjemland om at søge ansøgerens og evt. den herboendes familieforhold nærmere belyst, herunder ved at rette henvendelse til offentlige myndigheder i det pågældende land.

Ønsker ægtefællerne eller samleverne ikke at medvirke til disse nærmere undersøgelser af slægtskabet, vil dette kunne tillægges processuel skadesvirkning.”

Som i alle andre sager om ægtefællesammenføring, sker sagens oplysning primært på baggrund af parterne selv, idet ansøgeren udfylder et ansøgningskema, og den herboende udfylder et oplysningsskema.

Vurderer udlændingemyndighederne, at der er behov for indhentelse af yderligere oplysninger, førend der kan træffes en afgørelse i sagen, har udlændingemyndighederne mulighed for at anmode parterne om at fremkomme med sådanne yderligere oplysninger, jf. udlændingelovens § 40.